

Tuần Báo Vô Vi

24 tháng 11 năm 2013

Số 161

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Nhập định nghĩa là gì?
2. Đối lòng mình là sao?
3. Về quê vạn lý là nơi nào?
4. Đường đi rõ rệt là đường đi nào?
5. Việc làm của tâm thức là việc gì?
6. Thương hại là sao?
7. Sáng tôi tương giao là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & Vô Vi. All rights reserved.

<p>Ngày 2 tháng 2 năm 1996</p> <p>1) Hỏi : Nhập định nghĩa là gì?</p> <p>Đáp: Thừa nhập định là nhắm mắt trong lúc tham thiền không còn nhớ một mây may nào của cuộc sống hiện tại, tự nó tỏa ra chiều sâu bao la lớn rộng của Trời Đất, chỉ có phóng lên cao chứ không còn kéo xuống nữa, cảm thức vô sanh không còn sợ chết nữa, yên ổn trong thanh tịnh, thích thiền hơn là thích động.</p> <p>Kệ:</p> <p>Chẳng còn nhớ tưởng mộng lung động Thức giác không còn nghĩ nhớ trông Quy hội duyên Trời chung một mối Một lòng tu tịnh chẳng cầu mong.</p>	<p>Ngày 3 tháng 2 năm 1996</p> <p>2) Hỏi : Dối lòng mình là sao?</p> <p>Đáp: Thừa dối lòng mình là người không chịu nhìn nhận sự thật của chính mình, người tu thiền muốn được nhẹ nhàng thì phải tự nhìn nhận sự thật của chính mình mà tiến, nếu ngược lại thì chỉ tạo sự u buồn cho chính mình ở tương lai.</p> <p>Kệ:</p> <p>Tâm không thành trí không khai triển Tạo họa cho tâm lý luận phiền Thắc mắc tràn đầy trong ý nghiệp Làm than trong cảnh tự mình điên.</p>
<p>Ngày 4 tháng 2 năm 1996</p> <p>3) Hỏi : Về quê vạn lý là nơi nào?</p> <p>Đáp: Thừa về quê vạn lý là nơi Không Giới, không còn xác phàm, tự dụng trí ý mà phát triển, cảnh vật xinh tươi muôn màu sáng chói, muốn là có không cần phải cầu xin, thiên quốc có thiên đạo thật sự bình an và bình đẳng.</p> <p>Kệ:</p> <p>Biển yêu tràn ngập tình thương độ Chẳng có bức buồn pháp trí vô Một mối thâm giao trong ý thức Hợp thành một khối rõ cơ đồ.</p>	<p>Ngày 5 tháng 2 năm 1996</p> <p>4) Hỏi : Đường đi rõ rệt là đường đi nào?</p> <p>Đáp: Thừa đường đi rõ rệt là đường điển tâm rút từ trung tim bộ đầu đi lên, cứ đó mà thẳng tiến trong thanh tịnh là mọi sự sẽ được bình an trong tiến hóa.</p> <p>Kệ:</p> <p>Đất Trời chẳng có cách bao xa Thức tỉnh tâm can tự tiến hòa Huyền bí nơi này ta lược được Khai thông trí tuệ chẳng còn xa.</p>
<p>Ngày 6 tháng 2 năm 1996</p> <p>5) Hỏi : Việc làm của tâm thức là việc gì?</p> <p>Đáp: Thừa việc làm của tâm thức là càng thanh tịnh càng hiểu nhiều hơn. Cho nên ở đời này giữa vua và dân khác nhau giữa sự tịnh và động mà thôi, người tu thiền khác hơn người phàm cũng vậy mà thôi. Khi Hòn trợn vện làm chủ không khác một vì Vua hay Phật đang ngự trong thể xác, quyền hành bậc nhất trong tiểu thiên địa, phần hồn càng sáng suốt thì toàn thân sẽ được tiến hóa nhanh hơn.</p> <p>Kệ:</p> <p>Khai thông thức giác tùy con động Chẳng khô lại vui tiến một lòng Giá trị vô cùng trong tâm thức Đầu thân hợp nhưt tự quy tông.</p>	<p>Ngày 7 tháng 2 năm 1996</p> <p>6) Hỏi : Thương hại là sao?</p> <p>Đáp: Thừa thương mà không độ là hại. Nếu muốn độ thì phải nghiêm chỉnh thực thi đứng đắn thì mới được Bè Trên cứu độ, không chịu tu thiền thì tâm thức sẽ không được phát triển, thành tâm niệm Phật thì chơn tâm sẽ được phát triển, tự hiểu nguyên lý của Trời Đất mà thực hành.</p> <p>Kệ:</p> <p>Phát tâm tu học trí khai thông Tự giác tự minh phát điển vòng Nhớ Phật tâm thành tu tự thức Tham thiền nhập định chẳng cầu mong.</p>

Ngày 8 tháng 2 năm 1996

7) **Hỏi :** Sáng tối tương giao là sao?

Đáp: Thừa luông điển của Đại Bi lúc nào cũng ban chiếu cho bất cứ nơi nào, sáng càng sáng thêm và tối càng hiểu chính mình tối tăm và cầu tiến. Đại Bi lúc nào cũng tận độ cho muôn loài vạn vật. Người tu thiền cần nung nấu ý chí trong thực hành, thì tương lai sẽ có cơ hội tốt.

Kê:

Thực hành chẳng có hoang mang động
Giải quyết tâm linh chỉ một lòng
Duy nhứt thực hành gom ý chí
Hướng về tâm đạo tự mình thông.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Pháp Là Gì ? (tiếp theo)

...

Chúng ta chấp nhận mà, chúng ta bằng lòng tu. Chúng ta mến cảm đức Phật, thấy sự thành công đức Phật là một người cách mạng bản thân, rất cao quý, sửa người để ảnh hưởng cho muôn đời về sau. Bây giờ mình muốn lựa con đường đó rồi mình sợ bệnh hoạn, mình sợ đau đớn, mình sợ dư luận làm sao mình tu. Không có cái gì bằng cái sự sáng suốt của mình. Nếu chúng ta có sự sáng suốt rồi thì chúng ta không bị ai gạt hết. Chúng ta càng ngày, càng sáng suốt. Đàng này người ta tu người ta biết được cái chuyện đó, nhưng mà tại sao người ta không làm mảnh lời để người ta gạt mấy người bạn tu. Mà người ta nói tôi không phải thầy các bạn. Tôi là bạn, bạn là tôi, chúng ta đồng nghiên cứu để sửa chữa và đồng tiến. Tại sao người ta không nói rằng ta là thầy của chúng sanh, để ta bịp chúng sanh chớ, kiếm cơm ăn, hốt bạc mà. Trong lúc người ta mê muội điên loạn, người ta tin nơi mình, mình làm cái mảnh lời gì cũng kiếm tiền được hết tại sao không làm? Ở thế gian đã có. Nhiều người lợi dụng trong cái thời cơ của chúng sanh đang điên loạn, chiếm một phạm vi thế lực, rồi hô hào đủ thứ hết, gây cho người ta càng ngày càng hoang mang càng động loạn thêm. Trong cái lợi dụng đó, rồi hỏi rốt cuộc những người đó, lợi dụng được cái gì? Thâu được tiền của ư, nhưng tiền của đó đem đi đâu? Cũng như tôi thường nói không khác gì cái tượng Quan Âm bị mối cắn, rồi nó cũng sụm bà chề như mấy người kia, thấy không? Nó không hiểu, nó không hiểu lấy nó, mà nó hô hào làm cái gì?

Còn đặng này chúng ta không! Chúng ta một bậc thiêng liêng đang lãnh đạo cái Tiểu Thiên Địa này. Chúng ta phải trở về với vị trí. Cái vị trí đó là cái trọng trách đối với Trời Đất, để hóa giải những sự tăm tối của khối óc của chúng ta mà cái nội tạng chúng ta nó đang hoành hành từng giờ từng phút, sanh diệt hàng ngày. Chúng ta phải bỏ dưỡng để làm cho nó đi tiến lên, càng ngày càng sáng suốt, không bị đê bẹp bởi cái tâm trí điên cuồng của phần hồn. Phần hồn chúng ta Chủ Nhơn Ông đây là bậc lãnh đạo của Tiểu Thiên Địa, điên cuồng nhiều kiếp rồi. Chúng ta nên ăn năn sớm một chút, hay một chút, sửa mình để ảnh hưởng với tất cả ở xung quanh. Cái hồi nào giờ chúng ta bỏ phế, cái gì cũng giao cho lục căn lục trần. Nó muốn là làm. Ở dưới này nó đùng đùng lên giận là tới đánh người ta, giận là muốn chửi người ta, giận là muốn xua đuổi người ta.

Ngay trong gia đình mình có bữa cơm ăn, bà con tới ăn đi nữa, ăn bữa thứ nhất, bữa thứ nhì, bữa thứ hai, bữa thứ ba nó nói thôi đi đi. Trong tâm nó muốn mà nó tìm cách khác nó đuổi người ta đi, nhưng mà nó không biết. Tại sao người đó tới nhà tôi ăn, mà những người khác không tới nhà tôi ăn? Nó có cái chuyện của tiền kiếp. Bây giờ mình có cơm ăn đây cũng là Trời Phật cho chớ không phải mình có tài cán gì làm ra hột gạo được. Tôi nói ông bác học cũng không làm ra được hột cát, đi lượm đồ cũ kết tập mà thôi. Đâm ra do cái tình thương xây dựng khối này khối kia làm ra, thì mình phải đem cái tình thương của Trời Đất để cho tất cả mọi

người. Mình ảnh hưởng người ta tốt, mình giúp đỡ người ta bữa cơm, xây dựng cho họ. Sau này, họ sẽ học cái chuyện tốt của chúng ta mà xây dựng cho người khác. Chớ đừng nên nuôi cái chuyện eo hẹp, đối đãi bất chánh, rồi đó cái sự đen tối nó sẽ trở về với mình.

Sau này, các bạn tu các bạn xuất hồn rồi các bạn thấy sợ lắm, sợ cái gì? Không phải sợ ông Trời, không phải sợ ông Phật, sợ cái hành động ngu xuẩn của ta, đã đứng ra hô hào là một nhân vị mà làm những chuyện đen tối, mờ ám, tham dục không. Không biết cái chơn chánh là gì? Miệng hô hào chơn chánh mà tâm không chơn chánh. Sợ lắm! Sợ mình! Sợ cái thằng khùng này! Nó khùng lại một lần nữa là nguy lắm, thành ra mới rảnh tu. Tu chừng nào các bạn sợ bạn chừng này chớ không phải sợ Trời Phật, mà không có sợ đạo hữu, không có sợ ai, sợ tôi thôi. Tôi sợ tôi điên cuồng bỏ phế lục căn lục trần, bỏ phế 1250 vị ti kheo đã theo tôi tu từ nhiều kiếp rồi. Tôi không có ở trong tinh thần xây dựng, bỏ phế tám vạn bốn ngàn cái gia dịch ở trong lỗ chân lông. Mỗi khối nó đang chờ chực tôi đem cái huyền diệu cho nó, để cho nó tận hưởng cái gì nó có thể được, chứ tôi là người bỏ phế, bê bối, chớ không phải hút xì-ke mới bê bối. Hiện tại, các bạn mà chưa thấy được cái chuyện ở bên trong cũng như là người hút xì-ke vậy. Không biết cái gì ở bên trong hết, tự mình chà đạp lấy mình. Giận hờn người này, giận hờn người kia, giận hờn người nọ là tự đem lại cái sự phá sản của cái Tiểu Thiên Địa này. Làm cái quốc gia nó nguy hại là cái Tiểu Thiên Địa này nó nguy hại. Cái Tiểu Thiên Địa của ta đang điều khiển, đầy đủ cho đầy đủ, có radar, có đủ hết, nhưng mà trong này không biết sử dụng. Rồi trở lại lạm dụng, chà đạp lấy cơ tạng của mình, chà đạp lấy khối óc của mình, gây cho mình càng ngày càng chậm tiến. Xấu hổ biết bao nhiêu, cho nên khi các bạn xuất hồn ra được rồi các bạn thấy xấu hổ. Cho nên tôi nói là tôi là thằng lưu manh không có nghĩa lý gì hết. Tôi sợ nó tái phát lại những chuyện đó. Tôi xuất ra rồi, tôi thấy những chuyện gì tôi làm hồi trước đều là xấu không có cái gì tốt hết.

Cho nên tôi cương quyết tu, tôi tu trong hòa đồng với tất cả. Các bạn là tôi, tôi là các bạn. Tôi nghiên cứu cùng các bạn, nhờ các bạn tôi mới sửa đổi, có cái xấu tôi mới tìm cái tốt, đem ra xây dựng. Chúng ta trau dồi sửa đổi, chúng ta học lẫn nhau, nó mới tiến. Sau này các bạn tu rồi, các bạn đi ra, đó mà dám các bạn đứng xung hô trước mặt Phật là tôi xuống thế gian tôi làm ông thầy, thì các bạn chặt

đầu tôi. Không có làm được! Không có dám làm! Thấy mình tội lỗi đầy mình, từ tiền kiếp chớ không phải mấy chục năm nay, sai lâu rồi không phải mới sai.

Cho nên, nếu tôi nói nghĩa là bây giờ mình phải chứng minh rõ ràng, nhiều người nói tôi có làm gì đâu sai. Cái chiếc máy bay mà đang lái trên không trung mà cái ông đó ông lái cái độ 300 độ mà 301 ly thì cái chiếc máy bay đó không biết bay tới đâu. Nó sai tuốt luốt hết rồi. Huống hồ gì chúng ta ở đây, nghĩ sai có chút xíu thôi, trắng với đen có bao nhiêu đó thôi. Nhiều người thích đen, tắt đèn đi, thích cái đen. Cái đen mà nó sai nó đi xuống, nó còng đầu. Cái thằng sáng nghe lời thằng đui là phá sản ở chỗ đó, đi vô cái chỗ tù. Rồi nó làm cho các bạn khổ, bạn bị đủ thứ chuyện, chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ. Rốt cuộc rồi mấy người đó hỏi chứ khổ, khổ cái gì? Nhà tôi một đồng rảnh nè, một bầy con nè, rồi y không có nói là tại sao tôi tạo ra cái đó, y không nói. Rồi cứ than thở người này, than thở người kia, than thở người nọ. Rồi mấy người kia nói, chu choa tội nghiệp quá, ông đó con đồng bây giờ giúp ông. Rồi đâm đầu làm cho ứ hơi đưa cho ông. Rốt cuộc rồi gia đình mình cũng vậy, thì cũng như ông ai giúp mình bây giờ? Rốt cuộc nó ở trong cái vòng lẩn quẩn, lẩn quẩn, lẩn quẩn, lẩn quẩn cũng như nó xỏ mũi rồi nó còng đầu.

Nhưng mà chúng ta thức giấc rồi, không phải cảnh đó là cái cảnh trường cửu! Không phải cảnh đó là cái cảnh xây dựng cho những người ở xung quanh! Không phải làm những hành động đó là cái phước! Nhưng mà sửa mình để tiến về cái nơi vĩnh cửu, chỉ cái mạch lạc, đường lối cho mọi người được tiến tới. Nó tạo cái phước cho nó. Nó đem lại cái hòa bình cho nó. Nó sửa chữa nó. Nó tận tiến trong cái huyền vi tăng tiến của nó. Nó không bị lệ thuộc bởi ngoại cảnh và nó không bị lệ thuộc bởi những ảo tưởng nữa. Nó dứt khoát với tất cả thì lúc đó nó mới chiến thắng cái tình thế của nội tạng nó. Nó nắm lấy cái chủ quyền cõi mở, xây dựng. Như hồi này giờ tôi nói, tôi dạy ai? Tôi dạy tôi. Tôi cả ngàn người ngồi trong này nghe, chớ tôi đâu dám dạy các bạn, nhưng mà các bạn ngồi nghe đó rồi các bạn ý thức các bạn sẽ dạy các bạn.

Các bạn rảnh tu rồi một ngày kia các bạn mở rồi nói như tôi. Hồi này giờ tôi nói các bạn nghe các bạn nói hay, ông nói hay. Nhưng mà ông nói cái gì? Các bạn nói lại không được, thấy không? Là cái phần điển của mỗi người. Như tôi được nhẹ tội mới nói vậy. Ông Phật được nhẹ, ông Phật mới để kinh

kệ nói vậy. Ông Phật đâu có bắt các bạn thuộc lòng cuốn kinh đó. Đấng này nói cho các bạn nghe thôi, đâu có bắt các bạn học thuộc lòng những lời nói của tôi, nhưng mà người đời tại sao họ bắt người phải đọc kinh? Là tôi đã lập lỡ cái chùa rồi, thờ ông Phật, tôi bảo vệ cái pháp này nhưng mà tôi không biết làm sao bây giờ? Học trò càng ngày càng đông, bởi vì họ thích ông Phật mà họ tới chùa tôi họ tu. Bây giờ, tôi nói đọc cái kinh đó mới biết chứ, bởi vì chính tôi làm sư mà tôi không biết tôi là sao đây? Rồi tôi chỉ bắt đọc cái kinh, rồi mấy người đó đọc. Có người bàn đầu đọc sơ sơ chữ này, chữ kia, chữ nọ. Có người lên giọng xuống giọng, cái giọng nào hay, tôi bắt chước cái giọng đó, rồi phổ biến ra. Chớ thiệt ra đọc hết một cuốn kinh không hiểu ông Phật nói cái gì? Ông Phật để cho chúng ta suy tư, hiểu cái đường lối mạch lạc, đến, đi, luật định hóa sanh, tứ đại giai không là sao? Tại sao nó mới trở lại cái không không? Ngài cắt nghĩa cái đường lối, Ngài đi tu và đặc pháp, để cho chúng ta xem, suy tư, nghiên ngẫm, cởi mở, dẫn tiến. Chớ không phải đưa các bạn đọc thuộc lòng rồi y lại nơi cái đó.

Nói tôi đọc thời kinh rồi tôi khỏe, mà sau cái thời kinh rồi là con tôi chộc tôi đánh thả giàn, cái đó không được. Tại sao nó đọc cái thời kinh mà nó không biết cái mạch lạc làm sao nó sửa lấy nó được. Khi mà nó biết cái mạch lạc của đức Phật, nó hiểu rồi nó sợ lắm. Chính thằng con nó là thầy nó. Vợ nó là thầy nó. Bạn bè nó là thầy nó. Làm sao nó cởi mở

nó để nó ảnh hưởng người khác. Không nhờ cái đường lối đó làm sao nó tiến tới, nó nắm cuốn kinh nó có. Nó buồn đời nó mới qua đạo. Nó chán đời nó mới vô chùa nó lấy cuốn kinh mà nó không hiểu cái mạch lạc.

Cho nên, ông Phật không kêu chúng ta đọc kinh, mà để kinh cho chúng ta nghiên ngẫm xét. Cái đường lối nào mới tiến tới cái thực trạng. Rõ ràng những vị đó để những kinh kệ rất hay, rất cao siêu, rất thanh tịnh nhưng mà tâm ta không tịnh mà ngược lại lợi dụng đọc cũng như là cái bùa hộ mạng vậy thôi. Rốt cuộc, sau cái thời đó là cái tánh vẫn hoàn nguyên. Khi mà chúng ta nghiên cứu một con người có thể tiến tới một vị Phật, thì chúng ta nghiên cứu trong cái mạch lạc đó mà chúng ta chịu sửa. Một trang kinh cũng đủ rồi đâu phải cần một cuốn kinh, cũng thấy là thanh. Cái tâm mình thơ thới nhẹ nhàng, mà mình ở trong cái thực hành thì tự dọn mình để tiến.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 14/7/1974)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

PHÓNG SỰ NGÀY GIÁNG SINH ĐỨC THẦY VĨ KIÊN

Bắt đầu vào mùa lá vàng rơi, tôi lại tưởng đến lúc con người rồi cũng phải rũ áo ra đi trở về nguồn cội dù cho bao nhiêu ngàn kiếp từ bụi cát, cây cỏ, súc vật, con người, Thánh, Thần, Tiên, Phật rồi cũng có ngày phải trở về với Cha Trời bởi vì mình cũng bởi Ngài mà ra phải không quý bạn.

Hôm nay,
ngày 13 tháng 11
năm 2013 đúng là

ngày Kính Mừng Giáng Sinh Đức Thầy Vĩ Kiên. Nhớ lại ngày 13-11-2008 cũng là ngày Sinh Nhật Đức Thầy nhưng là lần cuối cùng Đức Thầy hiện diện tại nhà hàng China Max ở San Diego vui thật là vui, có múa lân, có văn nghệ, có lì xì và đặc biệt có Bà Tám hát bài “*Bãi Thượng Hải*” để mừng Sinh Nhật Đức Thầy. Đặc biệt hơn nữa là Đức Thầy đã cắt hơn 100 miếng bánh để chia cho các bạn đạo. Bây giờ, tôi mới nghĩ ra rằng Chúa Giêsu khi xưa trước khi từ giã thế gian cũng cắt bánh và chia cho các môn đệ của Ngài. Chúng tôi được diễm phúc tận hưởng những miếng bánh đó và ngẫm hiểu Đức

Thầy đã trao bánh và nói : “*Các con hãy cầm chiếc bánh này mà ăn. Đây là tình thương Ta trao cho các con. Hãy thương yêu nhau và đùm bọc lẫn nhau*”. Nói đến đây tôi không cầm được nước mắt, tình thương của Thầy bao la, vô vàn không gì sánh bằng. Thầy ơi! Chúng con nhớ Thầy lắm. Thầy ơi!

Chúng tôi khoảng hơn 30 bạn đạo từ Westminter, Santa Anna, Fountain Valley, Los

Angeles cùng nhau đến T/Đ Thanh Hòa tại San Diego chung hưởng những giây phút Thiên định, trong không khí ấm cúng lời Thầy vắng vắng bên tai. Mọi người thầm cảm ơn Đức Tổ Sư, Đức Thầy đã ban cho chúng con một pháp báu để ngày hôm nay chúng con được ngồi bên nhau chia sẻ những nỗi vui, nỗi buồn của cuộc sống thăng trầm đầy chạm bẩy.

Thiền xong anh Thanh Hòa dâng bánh sinh nhật với những ngọn nến được thắp lên lung linh hòa nhịp cùng tiếng hát Ô Hê mà Đức Thầy đã đem từ bên trên xuống đây dẩy dõ và nhắc nhở chúng ta phải thương yêu nhau, còn mê còn chấp chằng về được đâu. Sau đó bác Bích được đại diện lên thổi đèn cây bởi vì bác là người lớn tuổi nhất năm nay. Bác đã 92 tuổi đời, bác được mọi người yêu thương, nhìn bác mà nhớ đến Thầy cứ mỗi độ thu về là

chúng tôi lại bắt đầu mừng sinh nhật dài dài cho đến Tết. Tôi còn nhớ Thầy nói: “*Sinh nhật của Thầy mấy tháng mới hết từ Montreal, Canada kéo dài tới miền nam Cali*”. Bây giờ thì không còn những giây phút đó nữa rồi. Sau đây thì chúng tôi được gia chủ mời dùng bữa ăn thanh đạm gồm có: gỏi cuốn, bún bì chả giò, súp chua cay, mì xào, chè xôi nước, thạch dừa, v..v... toàn là những món thuần túy hương vị Việt nam, ăn no quá các bạn ạ.

Chúng tôi trò chuyện và ôn lại những kỷ niệm mà Đức Thầy đã ân ban cho từng mỗi người rồi chúng tôi được xem phim Đức Thầy về Việt nam thật sống động và đầy cảm xúc. Bước chân của Thầy đã đặt xuống miền đất thân yêu Việt Nam đầy đau khổ. Thầy ra đi nhưng vẫn để lại trong lòng chúng con ánh mắt triu mến, những nụ cười vui tươi, và tiếng nói thanh tao nhưng không thiếu hùng hồn mỗi khi dạy bảo đàn con. Ôi, những kỷ niệm đó chúng con xin nhớ mãi và cố gắng lo tu sửa để không phụ lòng yêu thương của Thầy.

Nói đến đây thời gian đã không cho phép rồi, kim đồng hồ đã chỉ 8h tối bạn đạo chia tay và không quên hẹn gặp nhau vào năm tới cũng vào ngày giờ này. Thành thật cảm ơn quý bạn đạo và kính chúc quý bạn đạo tu hành tinh tấn để mình còn nhiều kinh nghiệm tu học chia sẻ cho nhau nghe và cùng dắt tay nhau trở về nguồn cội với Đấng Cha Trời.

Kính chào,
Viết tại T/Đ Thanh Hòa San Diego

THƯ NGỎ

Kính gửi:

- Tuần báo Vô Vi
- Tuần báo Phát Triển Điện Năng
- Quỹ cứu khổ ban vui
- TV. Hội Tự Tâm Linh Cùng Tiến Tới, Canada

Kính thưa các bạn !

Trước tiên cho Thu Loan gửi lời chào thăm các bạn đạo Năm châu chúc tất cả được an vui trong ân điển của Thầy Tổ kính yêu.

Tiện đây em xin trình bày cùng quý bạn đạo xin được hỗ trợ cho phòng nam y, châm cứu nhân đạo do em tổ chức tại xã Tân Đức, huyện Đầm Dơi, tỉnh Cà Mau với nguyên nhân sau:

Trước kia em có tập huấn học thuốc và châm cứu tại phòng thuốc nam Vô Vi thị trấn Phú Lộc, Thạnh Trị, Sóc Trăng. Tại đây em được thầy Trần Văn Thanh hết lòng dạy nghề và giúp đỡ hướng dẫn pháp lý Vô Vi. Từ năm 2007, khi nghề cứng cáp thì thầy trụ trì chùa Liên Hoa ở ấp Khúc Chéo A, thị trấn Hộ Phòng, Bạc Liêu, giáp ranh với Cà Mau đã tha thiết nhờ em đến giúp đứng phòng thuốc nam nhân đạo để trị bệnh từ thiện giúp đời vì nơi đây đa số bệnh nhân nghèo họ đến phòng thuốc nam do không có khả năng vào các bệnh viện. Em có hỏi ý kiến thầy Thanh được sự đồng ý của thầy, vì lẽ đó mà em nhận lời mời của thầy trụ trì và phục vụ ở phòng thuốc này đến nay đã hơn 3 năm. Nay chủ nhà lấy nhà lại để bán, thầy trụ trì chùa Liên Hoa báo cho em hay hơn 6 tháng qua. Em đã trồng vườn thuốc trong tương lai sẽ là nơi giúp người nghèo vĩnh viễn và cũng là nơi hội tụ của các bạn đạo Vô Vi huyện Đầm Dơi thuộc nhóm Vô Vi y dược miền

cách đây 2 tháng. Thời gian ở phòng nam y từ thiện em cũng bức xúc vì một số bệnh nhân khối u nan, u sơ hay ung thư người ta quá nghèo đến xin thuốc nhưng lệnh của thầy trụ trì chùa không cho nhận trị vì sợ tai tiếng. Vì lẽ đó mà nhiều người bệnh lâm vào bế tắc khổ sở và bệnh càng nặng thêm. Em có tâm sự với thầy Thanh, thầy chỉ dạy "bệnh nhân nghèo hết tiền về xin trị từ thiện thì mình luôn từ bi hết lòng giúp đỡ còn nước còn tát. Đó là lòng nhân đạo của người thầy thuốc người có hạnh tu thương người giúp đời thì ơn trên hỗ trợ chuyển hóa bệnh tình giúp họ nghe pháp tặng đĩa "thiền thực hành" để họ có cơ duyên hành pháp và có cơ may hết bệnh". Quả đúng như vậy, nhiều bệnh tới chỗ em không dám nhận chỉ giúp riêng cho họ trị bệnh tại nhà người ta bên ngoài và nhờ ơn thầy tổ mà họ đã lành bệnh. Việc này thầy Thanh ở vườn thuốc nam có biết, thầy Thanh dặn em người ta khổ tận cùng đến xin cứu giúp mà mình từ chối thì không có tính nhân đạo. Vô Vi là "cứu khổ ban vui" phải cứu giúp cho đến cuối cùng (*còn nước còn tát*).

Hiện phòng thuốc nam nhân đạo em vừa tổ chức trong 2 tháng qua. Vì kinh phí không đủ nên quá sơ sài tuy nhiên cũng cố gắng làm giúp bà con nghèo trị bệnh. Phía trên phòng thuốc lại cần 1 cái gác bằng ván để cho bạn đạo đến thiền chung cùng sửa lại căn phòng thuốc cho tươm tất. Rất mong sự hỗ trợ của quý bạn đạo giúp đỡ thêm để em có điều kiện phục vụ. Đây là nhà cũ của gia đình mẹ em có vườn đất hơi rộng nên em đã trồng được một số thuốc trong tương lai sẽ là nơi giúp người nghèo vĩnh viễn và cũng là nơi hội tụ của các bạn đạo Vô Vi huyện Đầm Dơi thuộc nhóm Vô Vi y dược miền

tây Cà Mau trong đó có nhóm Huỳnh Diệu Liên (*Huệ Nhân*), bạn đạo huyện Trần Văn Thời, Cà Mau.

Chúng em rất mong tuần báo Vô Vi và BBT, tuần báo Phát Triển Điền Năng giúp thông tin cùng quý bạn đạo.

Trước khi dứt lời em chân thành cảm ơn quý bạn đạo!

Phạm Thu Loan
vovi.yduocmtcm00@yahoo.com

Hình ảnh:
<https://picasaweb.google.com/100324340038688750416/YDuocCaMauThuLoan#>

NGŨ HÀNH VÀ KINH A DI ĐÀ

Muốn hiểu các bài thơ Nam, Mô, A, Di, Đà, Phật của Đức Tổ Sư thì cần biết chút ít về ngũ hành và bát quái của khoa phong thủy (*coi hướng nhà cửa*).

BÁT QUÁI. Căn bản là hình thái cực có hai con cá trắng và đen: Thái Cực (1) sinh âm dương (2), âm dương sinh tứ tượng (4: thái âm, thái dương, thiếu âm, thiếu dương), tứ tượng sinh bát quái (8: Càn, Khảm, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài), bát quái sinh ngũ hành (5: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ).

Từ 1 đến 8 thì rất dễ hiểu vì đây là toán số học nhị phân (binary): 1, 2, 4, 8. Chỉ có điều từ 8 có thể lên 64, hoặc xuống 5 thì có chút phức tạp.

1. Vào thực tập với bài thơ chữ Nam:

*Nam thật phương Nam lửa Bính Đinh
 Cung Ly thuộc Ngọ ở nơi mình...*

Hai chữ khó là Bính Đinh trong Thiên Can và Ngọ trong Địa Chi:

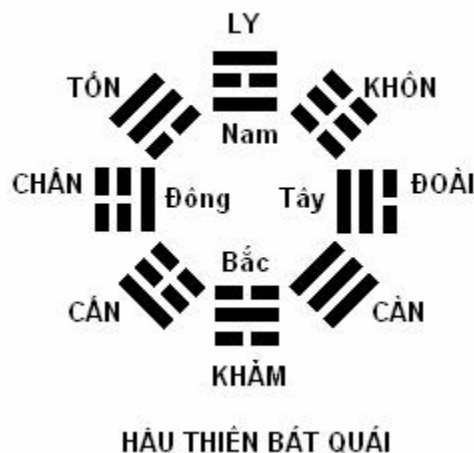
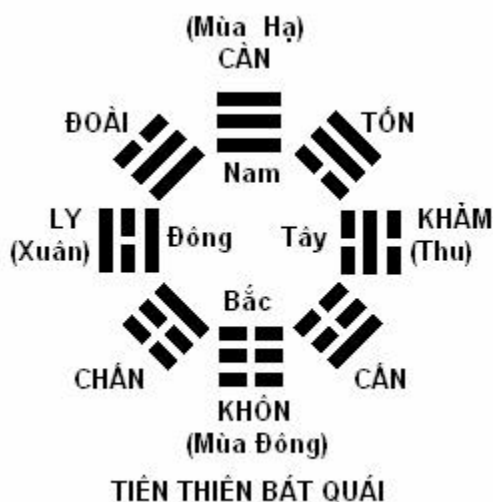
a. **ĐỊA CHI.** Tuổi người Á Đông dùng 12 con giáp gọi là địa chi: tý, sửu, dần, mẹo, thìn, ty, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi.

Phân loại theo ngũ hành: **Tý** và hợi thuộc thủy, dần và mẹo thuộc mộc, **Ngọ** và ty thuộc hỏa, thân và dậu thuộc kim, 4 tuổi còn lại (thìn, tuất, sửu, mùi) thuộc thổ.

b. **THIÊN CAN.** Có 10 tiếp đầu ngữ (*prefix*) đi chung với 12 tuổi gọi là Thiên Can: giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý. Thí dụ: Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần... Tổng cộng có 60 kết hợp (*combination*) gọi là một giáp.

Giáp và ất thuộc mộc, **Bính** và **Đinh** thuộc hỏa, mậu và kỷ thuộc thổ, canh và tân thuộc kim, **Nhâm** và **Quý** thuộc thủy.

c. Cuối cùng là cung Ly và phương Nam trong hình bát quái hậu thiên. Khi xem hình, để ý là hướng Nam phía trên giống như ngôi thiên, không giống bản đồ bình thường:

Trong hình bát quái hậu thiên, Ly ở phía Nam là tim, Khảm phía Bắc là thận. Các tạng khác hơi phức tạp: phổi thuộc Càn và Đoài, gan thuộc Chấn và Tốn, lá lách thuộc Khôn và Cấn.

2.
3. Bài thơ chữ A (thận) có 3 danh từ khó là Tý trong Địa Chi, Nhâm Quý trong Thiên Can và Khảm trong Bát Quái Hậu Thiên:

*A gồm Nhâm Quý an nơi thận...
A vốn Bắc phương Nhâm Quý thủy
Thận kia là Khảm về cung Tý...*

4.
5. Muốn hiểu cách biểu thị âm dương của 8 quẻ trong chữ Tàu, cần hình Bát Quái Tiên Thiên: Càn là trời trên cùng có 3 vạch dương (dài), Khôn là đất phía dưới có 3 vạch âm (đứt quãng). Quẻ nào có vạch dương dưới cùng là quẻ dương, vạch âm dưới cùng là quẻ âm.

Nhưng hình bát quái hậu thiên giúp hiểu câu sau đây:

Lấy Ly bỏ Khảm khí bèn thanh

Ly có 2 dương bên ngoài và 1 âm ở giữa. Đoài lại, Khảm có 2 âm bên ngoài và 1 dương ở giữa. Hai bên hợp lại thì có thể bổ túc cho nhau, tạo ra 3 vạch dương là quẻ Càn để về Trời.

Như vậy, khi ngồi thiền cần phải thông cả hai mạch Nhâm (tim ở phía trước) và Đốc (thận ở phía sau). Bạn đạo nào nhiều thanh điển thấy không cần thì tùy, nhưng lâu ngày nếu thấy âm dương không quân bình thì tìm đọc sách Oshawa để ăn gạo lứt muối mè cũng tốt.

Khuong bửu Võ

(Los Angeles, ngày 19/11/2013)

Thư Từ Lai Vãng

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý ..... Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

Thư gửi Thầy từ Việt Nam:

QT, ngày 2/11/94

Thưa ông Tám,

Sách có dạy "Không Thầy đổ mày làm nên" nên dù ở Việt Nam xa xôi, tự tu tự tiến, nhưng thỉnh thoảng vẫn cần đến Thầy, làm phiền Thầy cũng không ngoài lý do để thành đạt lời Thầy hướng dẫn. Cho nên hôm nay con kính gởi đến Thầy Tám lòng kính yêu vô cùng và mong Ngài hồi âm cho con một ít câu hỏi để con thấy âm áp tình thầy trò, động viên, hướng dẫn đường tự tu của con thêm:

1) Người tu thiền lâu năm có điển có thể dùng phép "mật niệm bát chánh" để kiểm soát sự tu hành đúng sai hàng ngày. Nhưng người tu không dùng

niệm bát chánh vì điển còn yếu, thì dùng pháp gì để tự biết mình đúng sai hàng ngày?

2) Theo con hiểu: Người tu Vô Vi dùng điển, vận dụng siêu lý tự ngộ để dẫn độ mình. Khi mình làm một việc gì đó, đời hoặc đạo, đứng về khía cạnh đời nó là sai, là ác, là nghiệp nhưng bản thân hành giả hằng đêm vẫn hành thiền được tốt thì vẫn là tu đúng? Còn nếu tu bề ngoài tuy được khen đúng, thuận lương tâm hơn đạo nhưng bên trong hằng đêm hành thiền không tốt, trì trệ thì vẫn là tu sai?

3) Con tu hành còn non kém, nhưng khi cần thiết hoặc đôi khi con cảm nhận được điển ông Tám chiếu hóa cho. Cụ thể là vào sáng ngày 23-10-94, tự dưng con thấy điển ông Tám chiếu hóa chúc lành con kỷ niệm ngày nhập môn tu của con? Con xin xác nhận, không phải để quá tin để tự gạc mà để tự an ủi cho đường tu học của mình.

4) Con có một vợ, một con gái. Vợ chồng đã hơn 10 năm. Vợ kháo con hơn 7 năm. Đặc biệt là vợ con làm nợ nần hoài. Hành động này đã làm cho con mình lý riêng về thiện ác. Bạn bè thì bảo vợ con làm sai (nợ nần, tiêu xài hoang phí), thiếu trách nhiệm làm vợ v.v... (cái ác của vợ). Nhưng con lại thấy vợ con làm đúng (cái thiện). Vì con thấy do tiền kiếp con đã đối xử với vợ về vật chất thiếu công bằng, và một lời nguyện độc của vợ do lúc giận ở tiền kiếp nên kiếp này quậy quá. Hơn nữa hình như có một thế lực vô hình xen vào để kháo con thêm? Thưa có đúng không? Con đã nhẫn nhịn vợ rất nhiều. Có lần con cảm thấy Đức Quan Âm cũng tội nghiệp con nữa! Nhưng trong lúc học Nhân đề giữ cho gia đình khỏi đổ vỡ, vì cần tiền để trả nợ, trong nghề nghiệp con đã có phần làm ăn mảnh mung bất chánh (ngoài ý tham muốn, con ý tâm không than, rất buồn). Chuyện này có gây nghiệp lắm không, có thể sau này ráng tu đóa công chuộc tội không? Xin thưa rõ mảnh mung này, có dư tiền chút con cũng làm công quả, những người bị con mảnh mung cũng là dân buôn bán mảnh mung. Vì hình như con thấy trước nếu làm nợ nhắm mắt thì số mệnh vợ chồng con cái ca bài ...đổ nát... Mong Thầy cho lời mình giải để con gỡ nút này để tu tiến, không sa cơ lỡ bước đường Vô Vi... Theo con hiểu mình có cơ hội lâm vào thế làm ăn mảnh mung cũng là duyên, giúp cho mình mở trí và mình vẫn ý tâm tu học, tiền bạc bất chánh đem đi làm phước đức bớt, không dụng cho cá nhân, cứu giúp quyền lợi nhiều người khổ nạn khác, hoặc bỏ đừng làm đều là hai cách giải nghiệp tùy duyên ứng xử phải không?

5) Con làm việc, xung quanh cá tôm chết rất nhiều (làm ở chợ cá tôm), mùi tanh hôi, đã gần 10 năm vẫn kiên trì tu dù làm toàn ban đêm, công phu xong đi làm. Lúc làm việc cũng niệm Phật, vậy mình có giúp ích gì cho các loài cá tôm chết xung quanh thẳng tiến không? Hoặc là trực tiếp đó làm trì trệ tu học của mình? Xin Thầy mình giải?

5 câu hỏi thật dông dài

Mong Thầy mình giải con đây an lòng.

Kính thư, Con . T Q M

Thơ hồi âm của Thầy:

Amphion, ngày 12/1/95

Q M,

Thầy nhận được thơ con đề ngày 2/11/94 được biết con đang còn tưởng nhớ đến Thầy.

1) - Muốn niệm bát chánh phải do sự công phu đạt thành, hội đủ điển trên bộ đầu nhiên hậu mới niệm được bát chánh để tự kiểm soát lấy mình hàng đêm hàng ngày. Nếu chưa hội đủ điển, tức là công phu còn thiếu sót chưa đầy đủ. Vậy con nên dùng tâm hướng thượng công phu nhiều hơn sau những giây phút vật lộn với đời.

2) - Chính con đã hỏi và tự trả lời.

3) - Con có tâm thực hành thì luôn luôn có sự ban chiếu của luồng điển từ bi, không có gì bằng sự thành thật tưởng niệm cả.

4) - Lấy râu ông này cặm cặm bà kia, chỉ tốn công mà thôi. Cuối cùng mình cũng tự hại, vì tạo thêm tham mà không hay, tự hành thân xác mà tưởng lợi, thiếu dũng mãnh thẳng hoa về phần hồn. Còn chuyện gia cang là nghiệp lực, lỗi cuốn trong tập quán tốt hay xấu đó thôi. Người tu Pháp Lý Vô Vi phải dũng mãnh dứt khoát tham lam thì phần hồn mới được thanh nhẹ, không nên tạo thêm tập quán xấu, hại mình và hại cả hồn vía, tưởng làm là mình đã khôn lanh hơn những người khác. Tiền là con dao hai lưỡi, lúc nào cũng đứng vào trạng thái nguy hiểm mà thôi.

5) - Nghiệp sát là nghiệp sát, có luật nhân quả rõ ràng. Tâm làm thân chịu, không có mảy may nào kêu ca và cầu cứu được, tương lai có thể hại đến vợ con mình. Nhiều người đã từng làm giàu trong nghiệp sát, cuối cùng cũng phải bị mổ xẻ như tôm cá mà thôi. Đối với người tu Pháp Lý Vô Vi nên tự dứt khoát, cầu xin bề trên hướng độ chuyển qua nghề nghiệp an lành hơn, nhịn nhục tu hành trong đạm bạc thì sẽ có kết quả ở tương lai.

Những gì Thầy đóng góp cho con, đó là những điều giúp con dũng mãnh thẳng hoa giúp cho phần hồn thẳng hoa dễ dải thay vì lặn hụp nơi cõi tạm không có lối thoát. Con phải đặt những câu hỏi ngược lại cho chính con, khi bắt tay vào việc làm như: "Làm như vậy, hậu quả sẽ ra sao?" là điều rất cần thiết. Phải đặt nhiều câu hỏi trong ngày ngược lại với chính con thì con sẽ có cơ hội quán thông nhiều việc trong đời, để dẫn con đến sự giác tâm tự thức.

Chúc con và gia đình vui tiến.

Quý thương,
LƯƠNG SĨ HẰNG

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 12 tháng 1 năm 1980
MẤU ÁI 1

Vì con chuyển hóa quanh co
Giúp con tiến hóa lửa lò thử tâm
Con ơi! Chớ vội sai lầm
Chính con đáng trách đáng tầm sửa sai.

Thương Mẹ con phải thật thà
Hòa cùng các giới mới là người ngoan
Sửa mình mở lối khai đàng
Chơn tâm thanh thảo muôn vàn triển minh.

Bình tâm tiến giải thì thâm
Mẹ là con vậy khỏi lằm ngoài lai
Hành trình thực hiện mới tài
Nói, không hành triển có ngày lâm nguy.

Nằm trong chơn lý vô cùng
Tình thương con mẹ nhớ nhung hoài hoài
Cần khôn vũ trụ thanh đài
Chiếu cho các giới mỗi ngày mỗi minh.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Luong Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi

DẠO CUNG TÂY HOA LÂN THỨ BA

LẮNG NGHE ĐAO TRÌ KIM MẪU THUYẾT PHÁP

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 3 tháng 3 năm Canh Thân (1980)

Thơ

*Trang Tử nhàn lai mộng điệp phi
Thanh đàm dạ hỏa tăng châu quy
Thế tình nhường nhường tùy phong khí
Hiển giáo vô thường bách sự phi.*

Dịch

Giác bướm Trang Sinh đẹp mộng lòng
Thuyền về lửa huệ ngọn hồ trong
Tình đời rối loạn cuồng phong thổi
Khởi dậy vô thường vạn sự không.

Tế Phật: Thế giới thiên đường cực lạc chẳng ở đâu xa, nếu như quét dọn cho sạch sẽ được nơi mình đang ở cùng tẩy trừ được tâm ô uế thì không những cỏ dại chẳng mọc bừa trên mảnh đất trần gian mà lại còn có thể hóa đất thành ngọc vàng sáng choang, đất thanh tịnh tức là đất hoan lạc, thiên đường ở ngay trước mặt chúng sinh, muốn bước tới chẳng khó khăn gì, con người không có đôi cánh làm sao bay bổng? Nên thứ nhất là phải luyện cho tinh thần thanh thoát nhẹ nhàng, thứ nhì là phải tu để nghiệp ác hoàn thiện, thì tuy không có cánh song vẫn có thể như khinh khí cầu đầy áp khí thanh nhẹ bay lên. Còn ngược lại tâm hồn nặng trịch, tội lỗi đầy mình, dẫu có đôi cánh dài rộng nhưng lại phiền não cùng chủ nợ níu kéo cũng chẳng thể lên thiên đường được. Bữa nay đã tới giờ đạo thăm cõi trời để viết

sách, thầy sẽ hướng dẫn trò ngoan Dương Sinh của thầy đạo thăm cung Đạo Trì thêm lần nữa, chuẩn bị lên đài sen.

Dương Sinh: Thưa con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường...

Tế Phật: Đã tới cung Đạo Trì, Dương Sinh xuống đài sen, chuẩn bị vào lạy chào ra mắt đức Lão Mẫu.

Dương Sinh: Tới cung Đạo Trì có thêm cảm giác thân thuộc, Lão Mẫu thương xót con đồ, ân đức thực sâu dày. Theo ân sư đạo thăm ba cõi, dò hỏi chân đạo ơn ích quá nhiều... Kính xin Lão Mẫu ân ban linh quang.

Lão Mẫu: Lành thay, Dương Sinh bữa nay lại tới thăm chốn mẫu ở, thật quả vui mừng. Tôi niệm nguyên linh lòng hằng lo lắng mong sao sách Thiên Đường Du Ký viết xong để thức tỉnh bên mê, cứu độ chúng sinh, lòng hẳn được an ủi một vài phần. Để chúng sinh thấy rõ cảnh lạ Đạo Trì, Dương Sinh hãy theo tôi đi thăm các chốn.

Dương Sinh: Vườn cây phía trước kết trái xum xuê, trái lại giống như trái đào chín đỏ cùng khắp hương vị thơm ngát, khiến thêm chảy nước miếng. Đào này so với đào dương gian lớn hơn nhiều, chắc là người đời kêu đào này là đào tiên đây? Dưới gốc đào có nhiều tiên đồng, tiên nữ vui đùa, lại có các đạo trưởng, vị thì ngồi trên phiến đá đánh cờ suốt ngày, có vị đang hái đào tiên ăn, họ sống không buồn rầu lo lắng, ai thấy cũng phải mê, chẳng rõ phải tu tới mức như thế nào mới được hưởng cuộc sống sung sướng này?

Lão Mẫu: Đó là vườn lạc thú đào tiên trong tam giới, chỉ có linh khí Đạo Trì mới hun đúc nôi đào

tiên, khắp vườn đào tiên chín đỏ là có ý chờ những ai ở thế gian tu hành đạt đạo lên hái mà ăn.

Dương Sinh: Khu vườn hình như có người canh gác, chẳng rõ có được phép vào tự do không?

Lão Mẫu: Phía ngoài vườn có tiên canh giữ, nếu như kẻ tu đạo mà công quả chưa tròn đầy không được phép vào trong dự yến đào tiên. Tiên đồng tiên nữ và các đạo sĩ ở trong vườn này đều là quý khách của Dao Trì, đồng thời cũng là chủ nhân, bữa nay tu thành chính quả do đó mới được tới đây sống tiêu dao tự tại cùng ăn trái đạo.

Dương Sinh: Sau khi tu thành chính quả phải tới cung Dao Trì nhận đào tiên do Lão Mẫu ban để được trường sinh bất lão là tại sao?

Lão Mẫu: Đào Tiên giống hình trái tim do đó có thể nói là đào tiên trồng tại tim người. Chúng sinh nếu như chịu khó tu đạo, một sớm công đức viên mãn, thoát xác bay lên Dao Trì dự tiệc đào tiên cùng nhận lãnh quả vị ngự tòa sen, bởi vậy việc tới Dao Trì ăn đào tiên tượng trưng cho sự chứng quả thành đạo, vĩnh viễn thoát luân hồi, mãi mãi được hưởng tước lộc của trời ân ban. Do đó người đời phải chăm lo vun bồi thiện tâm, không được để tâm sinh ác niệm, độc niệm, nếu như trái lệnh cây đào tiên khô héo chết đi, sẽ không được hưởng đạo quả, hiện nay kẻ tu đạo rất nhiều, đào tiên Dao Trì kết trái sai vô kể, đang chờ chúng sinh lên hái, mong rằng chúng sinh sẽ không để mất cơ hội tốt. Chúng ta hãy vào trong vườn phỏng vấn các đạo sĩ đang ngồi đánh cờ.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh. Các tiên canh vườn thấy Lão Mẫu tới lập tức lui bước nhường lối cho chúng tôi vào... Xin Kim Tiên cho biết về quá trình tu thành chính quả của ngài? Sau khi lên tới Dao Trì cảm tưởng của Kim Tiên ra sao?

Kim Tiên: Dương Sinh từ dương gian lên hỏi về kinh nghiệm tu đạo, mời ngồi, đợi chúng tôi chơi xong ván cờ này sẽ đàm đạo với Dương Sinh được chẳng?

Dương Sinh: Đánh cờ đứng ngoài mách hăn là sáng nước hơn người trong cuộc, đảo ngược lại thế cờ chẳng khó khăn.

Kim Tiên: A ha, Dương Sinh nói rất chí lí. Nhà Phật dùng hạt bồ đề kết thành râu chuỗi, mỗi hạt là một tiếng niệm Phật, còn đạo gia lại lấy gỗ làm bàn cờ và quân cờ, vạch đường đi nước bước xuất quỷ nhập thần và dặn phải: “Đánh cờ không bàn bạc mới là chân quân tử, đã ra quân mà không lui mới là đại trượng phu”. Quả là lời kinh tuyệt diệu, chỉ điềm nhiên không nói năng mà chiến thắng tinh thần quả là anh dũng. Bởi vậy cho nên mới ví sự đánh cờ cũng giống như lần tràng hạt niệm Phật, quả là vô thanh thắng hữu thanh, cờ cao tuyệt vời vậy. Tính cờ siêu diệu công phu được tới mức này nếu không phải là nhân sĩ chẳng thể làm nổi. Ha ha tính cờ kiên nhẫn như ngồi lần tràng hạt, quả là cao thủ.

Dương Sinh: Thưa không dám, lời Kim Tiên dạy siêu diệu quý báu như vàng. Xin Kim Tiên cho biết thêm về quá trình tu luyện và phải làm cách sao để đạt được đạo quả tròn đầy?

Kim Tiên: Tu đạo là sự nghiệp của cả cuộc đời, chẳng thể một sớm lo xong, như đánh không tiến tức là lùi vậy, lại thêm quân mai phục khắp nơi nguy cơ khắp chốn, không quân thất bại mới thắng nổi bàn cờ, thoát khỏi đời sống phàm trần ràng buộc. Tôi lúc sống ở trần gian trọn niềm kính thờ Thái Thượng Đạo Tổ, Lão Tử Sư, Quán Âm Đại Sĩ cùng chư Tiên Phật khác, chăm lo học đạo tìm hiểu chân lí, học tất cả những gì có ích cho chúng sinh, cho tiền tặng thuốc kẻ nghèo, sửa đường xây cầu, ấn tống kinh sách, giảng kinh thuyết pháp, đều dốc lực làm tất cả. Cuối cùng công quả viên mãn, sau khi quy tiên, nguyên linh được tới cung Dao Trì sống tiêu dao, tắm nước ao ngọc, ăn đào tiên luôn luôn tự tại, lấy mãi không hết, dùng hoài vẫn còn, có thể nói là sung sướng vô cùng. Mong người đời hồi tâm tỉnh giác hôn mê sớm tu đạo lớn, để ngày sau có thể tới đây cùng nhau nói chuyện đạo, bàn luận lẽ huyền vi.

(còn tiếp)

